

En bomstærk mand taler ud

Foto: Kristian Sæderup

Sven-Ole Thorsen. Foto: Kristian Sæderup

Af Ebbe Iversen, ebbe@berlingske.dk Lørdag den 27. oktober 2007, 3:30

Selvbiografi: »Stærk mand i Hollywood« Muskelbundet Sven-Ole Thorsens bog »Stærk mand i Hollywood« er velskrevet, underholdende og præget af sympatisk selvkritik.

Stjerner:
5 af 6 stjerner

Titel:
»Stærk mand i Hollywood«.

Forfatter:
Sven-Ole Thorsen.

Forlag:
Aschehoug.

Oversætter:

Sider:
272 sider.

Pris:
Illustreret. 269 kr.

Han er en meget stor skuespiller med en lang række meget små roller bag sig. Formuleringen stor skuespiller skal her tages helt bogstavelig. Sven-Ole Thorsens styrke foran et filmkamera har nemlig hverken været et udsøgt talent for at sige replikker eller en fornem evne til at udtrykke følelser, men derimod hans gigantiske størrelse og mageløse muskler – Sven-Ole Thorsen var ham, som man brugte, når Arnold Schwarzenegger i en actionfilm skulle besejre en skurk endnu større end sig selv.

Altså er den tidligere bodybuilder med den pænt sagt ydmyge filmkarriere ikke en mand, som er værd at beskæftige sig med i særlig lang tid, eller hvad? Jo, det er han faktisk, endda i høj grad, for den 63-årige Sven-Ole Thorsen giver alle fordomme om store muskelmænds små hjerner et velplaceret spark lige i solar plexus med sin selvbiografi »Stærk mand i Hollywood«, der er fuldstændig forbløffende at læse.

Forbavselsen skyldes for det første, at bogen er skrevet i et ualmindelig propert og velsoigneret sprog med selv de særeste navne stavet korrekt. Det fremgår ingen steder i bogen, at Sven-Ole

Thorsen har benyttet sig af en såkaldt ghost writer, og hvis han virkelig har skrevet den selv, tager man hatten af for ham i respektfuld beundring.

Men det gør man nu under alle omstændigheder, for forbløffelsen skyldes for det andet, at den fysisk frygtindgydende Thorsen – der altid har lignet en mand, som man absolut ikke har lyst til at blive uvenner med – er overrumplende selvkritisk i bogen. Han fortæller om nervøsitet og mindreværdskomplekser, han beretter om et årelangt misbrug af anabolske steroider, han afslører et mislykket selvmordsforsøg, og han lægger ikke skjul på, at han som ung i perioder bevægede sig på kanten af den kriminelle underverden.

Besværlig usikkerhed

Det hele begyndte beskedent på Nørrebro, hvor Sven-Ole blev født i 1944 som søn af en streng politimand og en ikke særlig kærlig mor. Han fik tæv som dreng, og selv om man må sige, at han siden har taget revanche, har den barske barndom og ydmyge uddannelse som maskinarbejder helt klart givet den voksne Thorsen en mangel på polerede manerer og en besværlig usikkerhed at slæbe rundt på, især i det snobbede Hollywood.

Han har kompenseret ved at være rapkæftet og udadtil urokkelig robust. Han har været ivrig dyrker af ikke altid lige elegante practical jokes, og han har først og fremmest støttet sig til en benhård selvdisciplin, som han er meget stolt af. Når et job skulle udføres, så bed han tænderne sammen og udførte det, også selv om det var farligt eller gjorde ondt – men hans allermest modige bedrift er måske, at han her i selvbiografien ikke er bange for at indrømme sin angst.

Som ung introducerede han bodybuilding i Danmark og var landets stærkeste mand. I 1973 startede han Sporting Health Club, og i 1982 dannede han Dansk Body-Building Forbund, men han var stedse fyldt med udlængsel, og en dag slog han og hans daværende svenske kæreste Anniqa plat og krone, om de skulle emigrere til Sydney eller til Los Angeles. Sidstnævnte vandt, og fra 1985 har Sven-Ole Thorsen boet i Californien, hvor han har medvirket i flere end 50 film – heraf 18 sammen med sin loyale personlige ven Arnold Schwarzenegger, der i høj grad hjalp den store dansker i gang først som bodybuilder og siden i filmbranchen. Det lyder ganske vist lidt flottere, end det strengt taget er. »Stærk mand i Hollywood« er forsynet med en glimrende filmografi omsorgsfuldt udarbejdet af Nicolas Barbano, og af den kan man udlede, at de fleste af Sven-Ole Thorsens film har man ikke set, og hvis man har set dem, har man højst sandsynligt ikke set ham. Et eksempel er Robert Zemeckis' »Døden klæ'r hende«, som får følgende ord med på vejen i bogen: »Sven-Ole Thorsen spiller en af de smokingklædte vagter ved en fest i Lisle von Rhomans palæ, men er ikke synlig i filmen.« Surt, men alligevel havde den nøjsomme Thorsen som regel nok at se til i Hollywood som statist og stunt-mand, og man kan i hvert tilfælde ikke overse ham i Ridley Scotts »Gladiator«, hvor han spiller den frygtindgydende gladiator Tigris, som helten Russell Crowe har en højdramatisk tvekamp med omgivet af glubske tigre.

Russell Crowe er en vanskelig mand, forstår man på bogen, der ellers er præget af Thorsens generøse lyst til hellere at sige noget positivt end negativt om sine medmennesker. Han formulerer fine, varme beskrivelser både af sine to sønner og af flinke filmkoryfæer som Clint Eastwood og Sylvester Stallone, og det er stort set kun den beregnende goldddigger Gitte Nielsen og den brutale bisse Steven Seagal, der får knubbede ord i disse sympatiske erindringer, som rummer langt flere kritiske bemærkninger om forfatteren selv end om hans omgivelser – samt blandt meget andet interessante betragtninger om doping og spændende indblik i, hvordan diverse stunts laves på film.

Barndommen og damerne

Selv barndommen, der ellers er ret kedelig at læse om i de fleste selvbiografier (tjek f.eks. Marlon Brandos!), får Sven-Ole Thorsen gjort vedkommende med sin sans for at filosofere over tingene på en jordnær og snusfornuftig måde, som hverken er utidigt højtravende eller pinligt banal. Han skriver smukt om sin tålmodige første kone, som han svigtede groft, og selv om han ikke fortier, at hans anden kone Anniqa – kendt for sin optræden med levende slanger – havde et seriøst alkoholproblem, undlader han nådigt at gå i detaljer.

Sven-Ole Thorsen har en særlig sans for at prale uden at virke brovtende, og han er f.eks. tydeligt glad for at fortælle om sine talrige seksuelle eskapader, men gør det i høviske vendinger og yderst diskret som en ægte gentleman. Sharon Stone er han dog tilsyneladende ven med i al ærbarhed, mens hans hede forhold til den skrappe sangerinde Grace Jones er kendt i forvejen, og der er mange andre spændende damer i bogen.

Bøger og Wiinblad

Engang løftede Sven-Ole Thorsens biler og trak tog hen ad skinnerne med de bare næver. Han var livvagt og udsmider for misliebige personager, hvis skumle gerninger dårligt tålte dagens lys. Han slog på tæven, når han med den toptrænede krop pumpet fuld af steroider mistede besindelsen. Men han beundrede Bjørn Wiinblad, og nu skriver han i sine erindringer, at »det bedste i verden er en god bog«.

Den sætning havde man (fordomsfuld som man er) ikke ventet fra hans hånd, men man kan passende kvittere ved at konkludere, at nu har Sven-Ole Thorsen selv skrevet en god bog. Dens velplejede og krystalklare sprog er en fornøjelse fra begyndelse til slutning, dens morsomme selvironi og insisteren på at udøve smertelig selvkritik er beundringsværdig, dens lettere benovede beskrivelse af Hollywood er fyldt med kuriøse anekdoter, og først og fremmest er »Stærk mand i Hollywood« utrolig underholdende. Måske burde Thorsen være blevet forfatter i stedet for at rende rundt og lade sig slå på i tredjerangs actionfilm, men heldigvis er det jo aldrig for sent at skifte karriere. Skriv noget mere, stærke mand!

»Jeg var bange for at få klø«

Sven-Ole Thorsen skjuler ikke detaljerne i sit turbulente liv. »At skrive en ærlig bog er måske en måde at sone mine synder på,« siger han.

Af Kristian Lindberg

Lørdag den 27. oktober 2007, 03:30

I dine unge dage færdedes du i et meget broget miljø i Stockholm og København og havde venner blandt kriminelle, men ud fra din beskrivelse i bogen virker det, som om du selv holdt din egen sti ren? Er det nu også hele sandheden og intet andet end sandheden?»Ja. Min daværende kone kendte en i politiets efterretningstjeneste, der efterforskede flere af mine venner på den forkerte side af loven, og hun har fået at vide, at politiet aldrig havde noget på mig. Det hænger nok sammen med, at jeg selv er søn af en politimand. Når andre 14-årige skulle ind om aftenen klokken 23, skulle jeg ind klokken 21, og jeg turde aldrig gøre noget ulovligt af frygt for, at min far skulle miste sit job. Senere da jeg kom ind i de miljøer, var det det forbudte der tiltrak mig. Men selvom jeg indimellem havnede i nogle ret uheldige situationer på grund af min store kæft, så foretog jeg aldrig kriminelle handlinger.«Du var en af de første der dyrkede bodybuilding i Danmark og arbejdede hårdt for at give det et respektabelt image. Men samtidig brugte du i årevis steroider. Hvordan hang det sammen?»Da den første dopingsag (hvor den kvindelige bodybuilder Jane Bager besvimed under et stævne, red.) kom frem, var jeg sådan set trådt ud af organiseret bodybuilding. Alligevel valgte jeg at stå frem og indrømme, at jeg havde brugt doping, fordi jeg følte, at det var mit ansvar, da jeg var stifter af bodybuilderforbundet, og fordi jeg syntes, Jane blev brugt som syndebuk. Jeg startede som 26-årig og brugte det i 15 år.

For en topatlet kan det måske bidrage med fem-ti procent, rent moralsk er det tvivlsomt.«Var steroiderne grunden til de slagsmål, du havnede i?»«Det er måske lige så meget et spørgsmål om, at jeg var usikker og også har været bange for at få klø. »Stærk mand-rollen« har været en slags uniform, jeg har gemt mig i for at skjule, at jeg også har været en tøsedreng. Nogle gange har jeg været for hurtig på aftrækkeren. Temperament, hård træning og steroider er ikke verdens bedste cocktail. Jeg er ikke stolt af det i dag, men da jeg skulle lave bogen, ville jeg ikke skjule det. Det er noget, der er sket. Hvordan opfatter du selv de over hundrede film, du har været med i?»«Jeg ser dem faktisk aldrig. Jeg tager dem ikke særligt alvorligt, mit arbejde på film er jo underlig abstrakt. Der har været optagelser med mange ugers arbejde, som man kun ser ganske kort på film. Desværre tror jeg, den slags film har været til at give unge et forkert billede af vold – at vold og skydevåben kan bruges uden, at folk dør. At man kan skyde nogen seksten gange uden konsekvens. I virkelighedens verden skal man som regel kun slå eller skyde en gang, så er det slut. Men at skrive en ærlig bog, er måske min måde at sone mine synder på.»«

Se mere information på <http://www.svenolethorsen.dk/>